

Социалната адаптация и нейната “цена“ в наши дни в хармония с Масонските ценности

Бр. К. Ш.

Л.: ”Тримонциум“ п.н.39, О.: Пловдив

Желанието да бъдеш свободен зидар трябва да бъде призвание, вътрешна убеденост и копнеж за постигане на духовно съвършенство. Да станеш масон не трябва да бъде катарзис, а естествено „заобляне на камъка“ с цената на време, търпение и смиреност към повратностите на съдбата на всякакво ниво и във всяка сфера от живота - профански и братски.

Във всеки масонски ум трябва непрекъснато да отеква максимата „робът към свобода, свободният към съвършенство“ и във всяка постъпка, била профанска или част от братската „любов“ да бъде воден от този принцип.

Свободата, братя, е достатъчност, а съвършенството е безкрайност. Те са като основите и градежа, както камъка и чука, диалектически свързани и също така независими. Макар и на пръв поглед необозримо, тази максима показва пътеводната светлина и последователност, към която трябва да се стремим, за да достигнем целта в хармония с Великият Архитект на Вселената.

Дотук всичко би било утопично или илюзорно, макар и вярно, ако не го поставим в контекста на понятията „успешност“ и „реалност“.

Последните са производни на профанската същност на всеки масон, били те осъзнати или не, желани или не. Тяхното „задоволяване“ е необходимост, която е неизбежна за постигане на условията, за да попадне който и да е профан на изходната точка, която ще му позволи да стане свободен зидар.

Всеки от нас живее в профанската реалност, която неизбежно започва със зависимости. Зависимост от майчините грижи, от материална осигуреност, от напътствия в житейската неопитност и т.н. докато се стигне до институционална, йерархична, финансова и семейна зависимост.

Докога ще продължи да бъде зависим и от какво ще бъде зависим всеки профан решава сам или намира оправдание. Когато получи шанса да бъде свободен зидар, заслужилият тази чест, отдавна трябва да е изоставил оправданията и да взема само решения. Свободата е решителност, а компромиса - несъвършенство. Но и смирението изисква компромиси, а свободата изисква съгласие. Къде тогава, братя е

границата м/у полярностите на компромисите и съгласието за постигане на съвършенство. Дори и за повечето

масони, според мен, тази граница е необозрима, неуловима, дискутабилна, относителна ... или както бихме я нарекли субективна.

Имагинерността на индиректния ефект от нашата решителност или пасивност е обозрим само за самите нас, и то, ако сме заличили напълно страха и егоцентризма. Да бъдеш свободен значи да не изпитваш страх или първична сласт от егото си. Ако си свободен по този начин, само тогава може да претендираш, че си обективен към самият себе си. Ако те водят дори за миг страха/слабостта или егото/победата ти не ще постигнеш свободата, такава каквато е необходима за съвършенство.

Тази свобода е Истината, такава, за която НЕ са необходими доводи, НЕ се изискват доказателства и НЕ се търсят причини. Тя е там - в братската любов, и в това, че всеки трябва да я усети, след като отдавна е забравил, че НЯКОГА е мислил за нея.

Както е казал Буда - „Има само две грешки, които могат да се направят по пътя към Истината: да НЕ стигнеш до края и да НЕ започнеш.“

Тези две грешки са СТРАХЪТ и ЕГОТО, които ще ти попречат както да намериш пътя, така и да го извървиш.

Онази, необозрима граница е същата, която е и между решителността и агресията, м/у честта и честолюбието, между знанието и величието, между полезността и успеха.

С нея всеки от нас се сблъсква в профанският живот ежедневно, ежеминутно, на всички нива - в социума, в кариерата, в семейството, в това да бъдеш себе си.

Грешките и компромисите, братя са неизбежни, особено ако разгледаме социалната адаптивност от контекста на крайната цел, продукта, видимият ефект. За да си адаптивен значи да си конкурентен. Да си конкурентен значи да си съпоставим. В реалността да си съпоставим значи да си зависим.

Само законността дава основата, такава че да си съпоставим и независим да са възможни едновременно. В съвременното общество силата на законността отстъпва на силата на масовостта, в контекста на която, за да си конкурентен, често необозримо води до това, че само стимулираш целта, която искаш да промениш. За да станеш успешен трябва да се слееш с масовото и когато си достатъчен за зависимости да ги използваш, за да промениш целта. Това е най-честият модел на успеха, нерядко и най-реалният постижим за един човешки живот. Но ако успеха използва зависимости дали е успех наистина или само падение, в полза на статуквото.

Принципът „проба-грешка“ е лийтмотивът на нашият век. Формалният ценз е достатъчен за способности, ДА ОПИТВАШ се стимулира навсякъде, но не и да се ЗАМИСЛИШ. Либерализмът е основата за социално развитие в нашето време, но също и негов палач ако няма кой да поправя грешките своевременно!!! Критикуващият винаги е „лош“ и за съжаление крайно недостатъчен. За един безкритичен са нужни поне 10 критични, за да обърнат изхода на събитията. Всеки от нас го усеща на всяко ниво в ежедневието си и истината за собствената

мотивация остава там в свободата за съвършенство, онази свобода, която дава покой в безсънни нощи, а не мъчителни сънища след пищна вечеря.

Според една теория - градежът на съзнанието е споделен между предопределеността, доказуемостта и вярата. За всяко съзнание различните понятия се намират на различни нива и често градежът е обърнат от вярата към предопределеността, което е в основата на неразбирателството м/у хора, прослойки, идейни концепции и очаквания. За съжаление, в съвременният свят, колкото по-напред отива човек в социалната адаптивност към успеха, толкова тези разминавания стават по-осезаеми, по-мъчителни и по-неприемливи. Причината за това е масовостта и пасивността в съвременното потребителско общество, където все повече липсват корективи или пък корективи въобще не са възможни, след едно определено ниво

Дали трябва всеки, не този пожелал да бъде масон, а този намерен от масонството, дали не трябва да се замисли за собствената си свобода, като отговорност към братята си и към тези, с които споделя хуманността си в профанският живот. Само тази осъзната свободата дава силата да правим компромиси, когато всички очакват да бъдем неотстъпчиви и да бъдем решителни, тогава когато нищо формално не го изисква.